

senere Aar i ikke saa ringe Omfang ere blene lagte paa dem, navnlig ved selve Lovgivningsmagten, og dernæst at virke hen til, at Fordelingen bliver ligeligere og retfærdigere. Jeg er ganske enig med den ærede Taler i disse Betragtninger. Ogsaa jeg mener, at det maa være en Opgave for os at bringe Kommunerne nogen Letteelse, efter at man i de senere Aar har bebyrdet dem saa stærkt, og jeg anser ogsaa hele den kommunale Bestaatning for at være af en saadan Art, at der er al Grund til at søge at tilvejebringe Forandringer i den, hvorved den bliver baade ligeligere og retfærdigere. Jeg maa imidlertid tilstaa, at jeg har ikke saa ringe Tvivl om, hvorvidt disse Formaal ville kunne naas gennem de foreliggende Lovforslag, og jeg kan derfor ikke fuldt ud slutte mig til den Tak, som ærede foregaaende Talere have bragt Regeringen for deres Forelæggelse, en Tak, som særlig fra den første ærede Taler var saa varm, at han næsten syntes at genere sig ved at udtale den, og søgte en særlig Begrundelse deraf i den Omstændighed, at det var et gammelt Venstreønske, Regeringen her paatog sig. Gennemførelsen af. Ja, det vilde jo være ret naturligt, om Venstre viste sin Taknemlighed derfor, men jeg maa dog tillade mig at gøre opmærksom paa, at vel er det ganske sandt, at det nu i en Række af Aar har været et Venstreønske at faa en saadan Indkomst- og Formueskat gennemført, men den Gang Forslaget om en Indkomstskat for Alvor forelaa for Rigsdagen — saa vidt jeg mindes, sidste Gang i 1872 — var det dog Højre, der holdt paa den, og Venstre, der slog den ihjel. Det var den Gang Loven af 2den Juni 1870 havde fastslaaet en Statsindkomstskat, som skulde opkræves to Gange, hver Gang formentlig paa to Aar. Man havde første Gang opkrævet den i to Aar, men da der derefter blev forelagt Forslag i 1872 om nu at stride til den anden Fastsættelse, delte Folketingets Udvalg sig i et Flertal og et Mindretal. Flertallet rummede de fleste Højremænd, Mindretallet bestod af afdøde Berg og Th. Nielsen, to andre Venstremænd og S. Scavenius, og disse fem i Forening bekæmpede Forhelsen af Indkomstskatten. Og det maa vel mærkes, at Striden gjaldt slet ikke Spørgsmaalet om Lovforslagets Affattelse og den Maade, hvorpaa

Statten skulde opkræves, nej, derom var man ganske enig. Det er i saa Henseende ganske karakteristisk, at ved Afstemningen blev hver enkelt Paragraf i Lovforslaget enstemmig vedtaget, men Lovforslaget derefter nægtet Overgang til tredje Behandling med 47 Stemmer mod 45. Blandt de 45 finder man de fleste af Tingets Højremænd, og blandt de 47, som forkastede Overgangen, de fleste af Tingets Venstremænd. Altsaa ubetinget og til enhver Tid har Venstre ikke haft Ønsket om en Indkomstskat. Paa den anden Side viser det anførte ogsaa, at Højre ingenlunde har stillet sig som en principiel Modstander af den, saaledes som man nu oftere giver det Udseende af. Naar det ærede Medlem ogsaa udtalte, at Indkomst- og Formueskatten staaar paa Venstres Program, skal jeg tillade mig at henvise til, at den ogsaa findes paa det i Højre vedtagne Program, ganske vist under visse Forudsætninger, som jeg ret straks skal komme nærmere ind paa, og deriblandt ogsaa den Forudsætning, at den maatte være nødvendig for at skaffe Staten forøgede Indtægter. Det var denne Forudsætning, som netop var den, hvorom Forhandlingen i 1872 væsentlig drejede sig, idet Modstanden fra Venstres Side væsentlig berøede paa den Paastand, at det ikke var nødvendigt i Øjeblikket at give Staten større Indtægt.

Jeg skal nu tillade mig blot et Par ganske korte almindelige Bemærkninger om Formue- og Indkomstskatten, og jeg skal da særlig bemærke, at naar den i Højres Program er fremkommen som en Suppleringskat, som man vil gaa til, naar det er nødvendigt at skaffe Staten større Indtægt, men ikke har villet anvende i al Almindelighed til Statsobjekt, saa er Grunden ganske naturlig den, at Indkomst- og Formueskatten i og for sig er en lige saa god og brugbar og rigtig Skat som alle andre, men slet ikke har det absolutte Fortrin i Retfærdighed, som man saa hyppigt paastaar. Det, som navnlig gælder til Forvar for denne Skat, er jo det, at den i meget højere Grad end andre Skatter rammer Skatteevnen. Anvendelsen her af dette Princip om Skatteevnen er jo imidlertid i høj Grad omtvistet her. Det er det særlig, saa snart man kommer ind paa det kommunale Omraade, thi der ere jo Skatterne til Dels at betragte —